

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/193/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4113223016
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4113223016.4

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobkyne: A. L., narodená XX.X.XXXX, bytom A. XXX, zastúpená advokátom: JUDr. Peter Harakály, so sídlom Kováčska 28, Košice, proti žalovanému: Kooperatíva poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, so sídlom Štefanovičova č. 4, Bratislava zastúpená advokátkou : JUDr. Danuše Tichá, Nám. M. Benku 6, 811 070 Bratislava, o náhradu škody, o trovách konania, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 10C/221/2013-226 zo dňa 3. januára 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým priznal v zastavujúcej časti žalobkyňi nárok na náhradu trov konania 100% **p o t v r d z u j e.**

Žalobkyňi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením rozhodol, že žalobkyňi v zastavujúcej časti 29 952 eur s úrokom z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 37 728 eur od 7.7.2013 do zaplatenia priznal náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % (výrok I.). Ďalším výrokom II. žalobkyňi vo vyhovujúcej časti 14 890 eur priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a uviedol, že žalobkyňa žalobou požadovala, aby súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť jej sumu 37 728 eur s úrokom z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 37 728 eur od 7.7.2013 do zaplatenia a po rozšírení žaloby aj sumu 18 864 eur, titulom náhrady škody. Uviedol, že žalobkyňa vzala žalobu v časti sumy 29 952 eur späť, pretože žalovaný jej uvedenú sumu zaplatil po začatí konania. Súd v tejto časti konanie právoplatne zastavil uznesením z 20.11.2013 č.k. 10C/221/2013-86 a rozhodol aj o náhrade trov konania, ktoré rozhodnutie bolo zrušené uznesením Krajského súdu v Nitre z 29.11.2013 č.k. 10C/221/2013-86. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobkyňa vzala žalobu späť aj v časti 11 750 eur, v dôsledku čoho potom súd konanie v tejto časti právoplatne zastavil a rozhodol aj o náhrade trov konania tak, že žalovanému túto náhradu nepriznal rozsudkom z 12.11.2014 č.k. 10C/221/2013-138. Žalobkyňa následne vzala späť žalobu aj v časti úroku z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 37 728 eur od 7.7.2013 do zaplatenia. Súd prvej inštancie konanie v tejto časti právoplatne zastavil a rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 14 890 eur a to rozsudkom z 23.5.2016 č.k. 10C/221/2013-200, ktorým rozhodol aj o náhrade trov konania v časti súm 29 952 eur a 14 890 eur jedným výrokom tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi trovy 4268,61 eur, pretože žalobkyňa bola úspešná v časti o zaplatenie 14 890 eur a žalovaný zavinil zastavenie konania v časti 29 952 eur t.j. spolu 79,24 %. Žalobkyňa zavinila zastavenie konania v časti o zaplatenie 11 750 eur t.j. 20,76 % a preto žalobkyňi patrí náhrada v rozsahu 58,48 % (79,24-20,76). Žalobkyňa podala proti výroku o trovách konania odvolanie, v ktorom požadovala aby súd napadnuté rozhodnutie zmenil a priznal jej náhradu trov konania v plnom rozsahu s odôvodnením, že žaloba bola v celom rozsahu dôvodná a to aj v časti, ktorú vzala späť podaním z 22.10.2014, ktoré mal súd posúdiť podľa § 146 ods. 2 veta druhá OSP a analogicky aplikovať aj § 142 ods. 3 OSP. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací napadnuté rozhodnutie uznesením z 25.októbra 2017

č.k. 7Co/622/2016-218 zrušil a vec vrátil súd prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že súd má o trovách konania rozhodnúť dvoma samostatnými výrokmi v zastavujúcej časti a vyhovujúcej časti.

2. Rozhodnutie o náhrade trov konania v zastavujúcej časti 29 952 eur s úrokom z omeškania 8,50 % ročne zo sumy 37 728 eur od 7.7.2013 do zaplatenia a vyhovujúcej časti sumy 14 890 eur bolo zrušené odvolacím súdom, preto rozhodoval súd prvej inštancie po vrátení veci opäť o nároku na náhradu trov celého tohto konania podľa § 262 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania dvoma samostatnými výrokmi a to tak, že v zastavujúcej časti priznal náhradu trov konania žalobkyni v rozsahu 100 %, pretože zastavenie konania v časti istiny v celom rozsahu zaviniť žalovaný tým, že plnil žalobkyni po začatí konania a preto má žalobkyňa podľa § 256 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania proti žalovanému. V druhej - vyhovujúcej časti priznal náhradu trov konania žalobkyni proti žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP v rozsahu 100 %, pretože žalobkyňa bola celkom úspešná. Ďalej dôvodil, že odvolací súd síce uložil súdu prvej inštancie zaoberať sa v novom rozhodnutí aj odvolacími dôvodmi žalobkyne, tieto sa však týkali jej nároku na náhradu trov v časti o zaplatenie sumy 11 750 eur, ktorú vzala žalobkyňa späť podaním z 22.10.2014, o ktorom nároku na náhradu už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom z 12.11.2014 č.k. 10C/221/2013-138. Na záver uviedol, že o výške trov rozhodne vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozhodnutia podľa § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie v časti výroku I. o trovách konania podal písomne v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Poukázal na to, že konanie bolo zastavené (na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom) tak v časti istiny v sume 29.952 eura ako i v časti nároku žalobcu na úrok z omeškania (8,5% ročne z 37.728 eura od 07.07.2013 do zaplatenia). Zastal názor, že súd prvej inštancie zrejme opomenul, že nárok na úrok z omeškania je samostatný nárok, popri nároku na zaplatenie (29.952 eur z titulu SSU a popri nároku na zaplatenie 14.890 eur z titulu mimoriadneho zvýšenia SSU), a preto ak žalobca na pojednávaní (dňa 23.05.2016) vzal žalobu späť v časti nároku na úrok z omeškania bez udania dôvodu - žalobca zaviniť zastavenie konania v tejto časti. Zavinenie žalovaného v tejto časti (zastaveného konania) je preto vylúčené a preto ani nárok žalobcu na náhradu trov konania vo výške 100% nie je daný. Záverom žalovaný pripomenul ohľadom údajného zavinenia žalovaného, že žalovaný uhradil žalobcovi sumu 29.952 eur dňa 22.07.2013 bezprostredne po tom, ako bolo ustálené bodové ohodnotenie, a to bez ohľadu na podanú žalobu (zo dňa 10.07.2013), o ktorej v tom čase žalovaný nevedel a objektívne ani nemohol vedieť (táto mu bola doručená až dňa 02.09.2013), t.j. žalovaný plnil sumu 29.952 eur bezodkladne po tom, ako v tejto časti mal všetky podklady nevyhnutné pre ukončenie šetrenia poisťnej udalosti. Žalovaný teda neplnil v tejto časti na základe podanej žaloby, preto nezaviniť zastavenie konania v tejto časti. Dal na zváženie odvolaciemu súdu, či je správne, spravodlivé a vykonateľné, ak v tej istej veci je o nároku žalobcu rozhodnuté dvoma samostatnými výrokmi, pretože pokiaľ žalobca bude mať nárok na náhradu trov konania dvakrát v rozsahu 100%, potom by si žalobca mohol zrejme uplatňovať dvakrát napríklad cestovné výdavky, čo je neprípustné. Na základe uvedeného navrhol uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. zmeniť tak, že rozhodne o nároku žalobcu na náhradu trov konania s prihliadnutím na vyššie uvedené (o.i. aj na zavinenie žalobcu pri zastavení konania), príp. aby uznesenie v napadnutej časti zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že samotná dôvodnosť nároku v konaní nebola sporná, čo napokon potvrdzuje aj skutočnosť, že žalovaná krátko po podaní žaloby časť žalovaného nároku uhradila. Pokiaľ ide o výšku nároku náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia ako aj výšku zvýšenia tejto náhrady, tieto žalobkyňa preukázala lekárskeho posudkom o sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 3.3.2013. Z toho plynie jediný záver, že žalobkyňa podala žalobu nielen čo sa týka samotného právneho základu, ale aj čo sa týka ich výšky, plne dôvodne. Zdôraznila, že nezobrala žalobu späť preto, že jej žalobou uplatnené nároky neboli dôvodné, ale z dôvodu vznesených námietok zo strany žalovanej týkajúce bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré by viedlo k ďalšiemu znaleckému dokazovaniu, čo by však konanie značne predĺžilo. Žalovaná nespochybňovala ohodnotenie na 2000 bodov, preto žalobkyňa vo zvyšku v časti sumy 11 750 eur zobrala žalobu späť. Ďalej k dôvodnosti žaloby a na druhej strane k zavineniu zastavenia konania zo strany žalovanej uviedla, že žalovaná bola od uplatnenia nároku žalobkyne zo dňa 5.4.2013 pasívna, nakoľko aj napriek dôvodnosti a preukázaniu nároku zo strany žalobkyne neplnila tento nárok v lehote podľa § 11 zákona č. 381/2001 Z. z., hoci to bolo jej zákonnou povinnosťou. Rovnako nesúhlasila s tvrdením žalovanej, že na uplatnený úrok z omeškania je potrebné prihliadať ako na samostatný nárok žalobkyne, pretože v zmysle § 121 ods. 3 OZ je úrok z omeškania príslušenstvom pohľadávky. Poukázala na to, že za samostatný nárok by bolo možné úrok z omeškania a považovať len vtedy, pokiaľ by bol úrok z omeškania v súdnom konaní uplatnený samostatne a nie spolu s istinou ako jej príslušenstvo. Ak

žalobkyňa zobrala späť istinu je logické, že pristúpila aj k späťvzatiu príslušenstva tohto nároku. Navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení zdôraznil skutočnosť, že v konaní uhradil len časť nároku, preto bola sporná aj samotná dôvodnosť nároku žalobkyne. Opätovne vyzdvihol skutočnosť, že plnil žalobkyni sumu 29 952 eur bezprostredne potom ako bol preukázaný nárok žalobkyne, t.j. ustálené bodové ohodnotenie, pričom v tom čase ešte žalovaný nevedel o tom, že už je podaná žaloba, teda neplnil na základe podanej žaloby a nezavinil zastavenie konania. Ďalej poukázala na ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. podľa ktorého poisťovateľ hradí poškodenému iba preukázané nároky. Preto žalovaný poskytol žalobkyni plnenie až po tom, ako žalobkyňa predložila všetky potrebné doklady. Ďalej namietal, že pokiaľ ide o nárok na úrok z omeškania, tento nebol vôbec daný, bez ohľadu na to, či žalobkyňa zobrala žalobu v tejto časti späť. Zdôraznila, že je vylúčené, aby bol v omeškaní, lebo povinnosť žalovanej podľa § 11 ods. 6,7 sa vzťahuje len k uplatneným a preukázaným nárokom a žalovaný plnil hneď po ich preukázaní. Navyše z vyjadrenia žalobkyne je zrejmé, že táto zobrala žalobu späť v časti práve z dôvodu vznesených námietok žalovanou. K späťvzatiu úrokov z omeškania žalovaný uviedol, že nárok na úrok z omeškania je nárokom, ktorý je možno uplatniť samostatne popri istine s poukazom na § 517 ods. 2 OZ. Uviedol, že samostatnosť nároku na úrok z omeškania nie je daná len v zmysle procesných okolností, ale aj tým, ide o nárok, ktorý musí byť daný a dôvodný, a to čo do právneho titulu, ako i výšky.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a preto ho v napadnutom výroku, ktorým priznal v zastavujúcej časti žalobkyni nárok na náhradu trov konania 100%, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

6. Podľa § 256 ods. 1,2 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

7. V prípade zastavenia konania je nárok na náhradu trov konania upravený v ust. § 256 CSP, v ktorom je zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie. Je to inštitút procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Najčastejšie dochádza k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby. Ak sa pre správanie žalovaného vzala späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne, je žalovaný povinný nahradiť trovy konania, pretože nesporne zavinil zastavenie konania. Ide najmä o prípady, keď žalovaný po podaní žaloby plnil žalobcovi v dôsledku čoho žalobca vzal žalobu späť. Dôvodnosť žaloby sa posudzuje procesne a bez ohľadu na to, aký bol výsledok konania, keby k späťvzatiu žaloby nedošlo. Rozhodnou je skutočnosť, že žalovaný splnil to, čoho sa žalobca domáhal a len z tohto dôvodu vzal žalobca žalobu späť. Civilný sporový poriadok neobsahuje ustanovenie obdobné § 146 ods. 1 písm. c) OSP, v zmysle ktorého v prípade zastavenia konania vo všeobecnosti platilo, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Z tejto všeobecnej zásady existovali dve výnimky, ktoré sa do ustanovenia § 256 ods. 1 CSP premietli ako pravidlo.

8. V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že predmetom odvolacieho konania zostala náhrada trov konania a to v zastavujúcej časti týkajúcej sa sumy 29.952 eur (uznesenie zo dňa 20.11.2013 č.k. 10C/221/2013-86), ktorú sumu žalovaný zaplatil až po začatí konania. Ďalej je predmetom odvolacieho konania náhrada trov konania v zastavujúcej časti o zaplatenie úroku z omeškania 8,5% ročne zo sumy 37.728 eur od 7.7.2013 do zaplatenia (rozsudok zo dňa 23. 05. 2016 č.k. 10C/221/2013-200).

9. Žalovaný v odvolaní namietal, že nezavinil späťvzatie žaloby v časti sumy 29 952 eur, pretože plnil dňa 22.07.2013 bezprostredne po tom, ako bolo ustálené bodové ohodnotenie, a to bez ohľadu na podanú žalobu (zo dňa 10.07.2013), o ktorej v tom čase žalovaný nevedel. Odvolací súd sa s touto námietkou žalovaného nestotožnil, pretože zo spisu je zrejmé, že žalobkyňa podaním zo dňa 5.4.2013 si uplatnila u žalovaného zaplatenie sumy 56.592 eur na základe lekárskeho posudku MUDr. Danice Caisovej. V žalobe poukázala na to, že uplatnený nárok na náhradu škody nebol žalovaným v zákonnej trojmesečnej lehote uspokojený (podľa ust. § 11 ods. 6 - do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia). Preto bola žaloba doručená súdu dňa 10.7.2013. Podľa oznámenia o plnení bol nárok žalobkyne vo výške 29 952 eur uspokojený dňa 22.7.2013, pričom k ukončeniu poistnej udalosti došlo až dňa 19.7.2013. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa dôvodne podala na súd žalobu dňa 10.7.2013, keďže zo strany žalovaného nedošlo v zákonnej lehote k vyrozumeniu o poistnom plnení. Skutočnosť, že žalovaný nevedel o podaní žaloby nemá žiaden vplyv na to, že žalobkyňa si procesne úspešne uplatnila žalovanú časť nároku 29 952 eur žalobou dňa 10.7.2013 a po plnení tohto nároku žalovaným dňa 22.7.2013

zobrala žalobu v uvedenej časti späť. Procesne úspešnou stranou v tejto časti späťvzatia bola nesporne žalobkyňa.

10. Žalovaný ďalej namietal, že v časti nároku žalobkyne na úrok z omeškania 8,5% ročne zo sumy 37.728 eur od 07.07.2013 do zaplatenia, nebola žalobkyňa úspešná, pretože žalobkyňa na pojednávaní (dňa 23.05.2016) vzala žalobu späť v tejto časti nároku na úrok z omeškania bez udania dôvodu, a teda žalobkyňa zavinila zastavenie konania v tejto časti. Odvolací súd zo spisu zistil, že žalobkyňa síce zobrala v tejto časti žalobu späť bez udania dôvodu, avšak nestotožnil sa s názorom žalovaného, že nárok na úrok z omeškania je samostatným nárokom popri žalovanej istine pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania. Uvedený úrok z omeškania bol viazaný na istinu (sumu 37 728 eur), pričom žalobkyňa bola v základe, t.j. v istine 29 952 eur a 14 890 eur úspešná. Skutočnosť, že by jej bolo možné pripísať procesné zavinenie za späťvzatie žaloby v časti úroku z omeškania 8,5% ročne z 37.728 eur od 07.07.2013 do zaplatenia nemá vplyv na to, že jej patrí v zastavujúcej časti (výrok I.) plný úspech. V danej veci úrok z omeškania nemá žiadny vplyv na výšku trov konania, pretože nie je súčasťou výpočtového základu.

11. Odvolací súd rozhodujúc o odvolaní žalovaného v časti uznesenia, ktorým bol zaviazaný v zastavujúcej časti na náhradu trov konania žalobkyňi v rozsahu 100% dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vecne správne, preto uznesenie súdu prvej inštancie v tejto časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňi, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

12. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).